

BİNATLI

YAVUZ BAHADIROĞLU

KELEBE

Yavuz Bahadıroğlu

Asıl adı Niyazi Birinci olan yazar kendisini şöyle anlatıyor:

"Öz geçmiş nedir ki? Öz geçmiş önemsiz bir ayrıntıdır. Zaten benim kuşağın (1945) öz geçmişi de yoktur. Yirmili yaşların son kertesine doğru gazeteciliğe başladım (1971). Önumde büyük hedefler, yüreğimde heyecanlı çırpıntılarla yıllar boyu yazdım. Gecem gündüzüm birbirine girdi. Uykuda bile yaşadım. Benim için yazmak, sevmek ve yaşamaktır.

Romanlarıma, 'tarihî roman' dediler ama ben onları hiçbir zaman öyle görmedim. Bence yazdıklarım tarihî roman değil, benzeniz tarihin romanını yazıyorum. Yani tarihî olguyu romanlaştırıyorum.

Yıllar boyu sorularımı kendime sakladım. Kimselere açamadım. Açamazdım çünkü bazı soruları düşünmek kadar sormak da yasaktı. Sorularınız gırtlığınızda dizilir, soluksuz kalırdınız. Yıllar boyu soluksuz kaldım. Soluksuzluk aslında yeni bir soluktur. Ben nefesim daraldıkça düşünüyör, hayatla ölüm arasındaki ince çizgide varlık arıyordum. Kalıplar işte o çizgide kırıldı. Kitaplarım o çizgide doğdu. O çizgide kitaplaşmaya başladığımı hissettim. Hayat, hayal ile o çizgide iç içe girdi.

Kitaplarım benim sığınaklarımdır. Onlarla yalnızlıktan kurtulurum. Kendimi hâlâ satırlarda çözmeye çalışır, geçmişimin en görkemli hikâyelerini sayfalarda ararım. Bir bakıma her kitabım, kayıp öz geçmişimi yazar.

Kitaplarımla ben ortak bir hikâyenin parçalarıyız. Özellikle tarih üzerine yaptığım çalışmalar, yayımladığım kitaplar, verdiğim konferanslar 20 Kasım 2004'te bana "Tarihi Sevdiren Adam" ünvanını kazandırdı. Bu, hayatım boyunca aldığım en güzel ödüldür. Zaman içinde roman, hikâye, çocuk kitabı, araştırma, oyun, senaryo ve fikrî eserler olmak üzere yüzlerce çalışmaya imza attım çok şükür. Ulusal bir radyoda "Hayatın Yorumu" başlıklı gündel yorumlarımı, televizyon programlarımı, günlük bir gazetede köşe yazarlığımla gazeteciliğimi sürdürdüm, birçok projeye danışmanlık yaptım.

Kıscası, kitaplarımla ben ortak bir serüveniz."

21 Ocak 2021 tarihinde İstanbul'da vefat eden Yavuz Bahadıroğlu Eyüpsultan haziresine defnedilmiştir.

BİNATLI

TUNA'YA SELAM

Tuna suyu boz bulanıktı.

Tuna suyu çamur deryasına banmış, kıvrım kıvrımdı.

Ûrkek Ûrkek yuvarlanıyordu Tuna suyu.

Binatlı akıncının yiğit kumandanı Gazi Timurtaşoğlu Umur Bey atından indi, yerden bir taş aldı, fırlattı Tuna suyunun boz bulanıklığına doğru:

“Be hey!” dedi hasret soluklanarak, “be hey Tuna, çıkışın kandedir bilmem amma, teey oralara kadar varmak dilerim, almak dilerim, Müslümanlaştırmak dilerim. Binatlı akıncıya yol ver dost Tuna, Musa Peygamber'e açılan Kızıldeniz gibi açıl önümüzde koca Tuna. Sultanım Yıldırım Han'a selamlarımı ilet.”

Gün akşama dönüktü.

Güneşin son lavları tutuşmuştu tepelerde. Tepeler kırmızı kırmızı gülüyorlardı.

Umur Bey çömeldi. Kâh Tuna Nehri'nin boz bulanıklığına kâh tepelerin kırmızı gülüşüne baktı. Seviyordu bu toprakları. Her bir yanını kendisinden bir parça gibi görüyordu. Topraklar ona, o topraklara alışmıştı.

Yıllar böyle gelmiş, böyle geçmişti. Bazen dost ayaklarla yürümüştü üstünde, bazen vınlayan oklar arasında hücum kalkmış, bazen sereserpe uzanıp uyumuştü şu Binatlı ile birlikte...

Hiç eksilmezlerdi, hiç. Hep böyle binatlı olarak kalırlardı. Şehit düşenlerin veya akına katılamayacak şekilde yaralananların yerine başkaları gelirdi. Çoğunu tanıyordu, çoğuyla can kardeşti. Gözü gibi sakınırdı onları. Gerektiğinde ateşe sürercesine düşman içine sürerdi ama en başta kendisi giderdi.

"Allah aşkına vurun!" diye bağıırıp atıldı mı, kimse geri durmazdı, hiç kimse. Delice sürerlerdi atlarını, düşmanın tepesine yıldırım gibi düşerler, yalınkılıç dalarlardı.

Sıra sıra yiğitler.

Hepsi de atlı.

Hepsi de mütebessim, bayrama hazırlanan çocuklar gibi tıpkı.

Kalktı, sıra sıra yiğitlere döndü yüzünü, karayağız yiğitlere:

"Bre, ne gülersiniz? Tuna suyuyla az söyleşmemiz deliliğimize mi verilmiştir; Umur Beyimiz uzunca akınlarda aklını bozdu diye mi düşünölmüştür?"

Tebessümler daha da genişledi, birkaç kısık kakhaha bile duyuldu.

"Gölün bakalım," dedi Umur Bey, "şenlenin bakalım. Gece karasında düşmana vururken de gülebilecek misiniz, şenlenebilecek misiniz?"

Siçradı atına, yuları çekti, düştü Binatlı'nın önüne, elini havaya dikti, sonra süratle aşağıya çekti:

"Sürün Gaziler, haydaaa!"

Nal sesleri doldurdu Tuna boyunu, teey karşı kıyısına geçti Tuna suyunun, oradan tepeleri güneşin son lavlarıyla tutuşmuş dağlara çıktı, yankılandı.

Şimşek gibi çakıyorlardı, taşlar nalların altında ufalanıyor, kuru yaprakların hışırtısı kuş sesleriyle buluşarak kaynaşıyordu.

Yine Binatlılar tutmuştu Tuna boyunu, yine dev gibi ordulara meydanları zindan etmeye geliyor, Yıldırım Han'ın öncülüğünü yapıyorlardı.

Çocuklar gibi şendiler.

Bayram yerine gider gibi neşe doluydular.

Biliyordu Umur Bey; güle güle ölüme atılırken, silahsız silaha karşı giderken kaç defa görmüştü, kaçını güle sevine son nefeslerini teslim edenleri bile seyretmişti acı soluklanarak.

Sonra sonra alışmıştı. Çok sevip saydığı Derviş Baba'nın dediği gibi ölümün ötesi onları çekiyordu, ötesindeki hayatı özlüyorlardı. Ama yaşarken yapabilecekleri her hizmeti bir tamam yapmaya da can atıyorlardı.

Kendisini geçmeye çalışana göz ucuyla baktı, tanıdı hemen. Mertoğlu'ydu. Herkes Mertoğlu derdi ona.

"Asıl ismi ne?" diye düşündü bir an, bilmiyordu. Herkes gibi Mertoğlu diye çağırmaya alışmış, başka bir ismi olabileceği aklına gelmemişti.

"Heeey Mertoğlu!" diye bağırdı, sesini nal seslerinin üstüne çıkarmak için, "Mertoğlu, Umur Bey'ini geçmek mi dilersin?"

